

Ανατολική Επιθεώρησις

[Αγνώστου συγγραφέα]

Τα χρήματα και ο έρωσ

Κωμωδία εις πράξιν μίαν

Ανατολική Επιθεώρησις, Σύμωρη

1. τμ. Α', τχ. 9 (15 Μαρτίου 1873), σ. 211-213,
2. τμ. Α'. τχ. 11 (15 Απριλίου 1873), σ. 259-262,
3. τμ. Α'. τχ. 12 (30 Απριλίου 1873), σ. 274-278.

1.

ΤΑ

ΧΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

Κ Ο Μ Ω Δ Ι Α

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΞΗΝΑ

ΚΙΜΩΝ ἑραστής τῆς ΑΜΑΛΙΑΣ.

ΔΕΑΝΔΡΟΣ ἀντεραστής του.

Ἡ σκηνὴ εἰς Ἀθήνας ἐξωθεν τῆς οἰκίας τῆς Ἀμαλίας.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΚΙΜΩΝ ἀναγινώσκων ἐπιστολήν.

Πόσον εὐχαριστημένος εἶμαι ὅτι ἔμαθον νὰ ἀναγινώσκω. Ὅποια εὐτυχία! Μὲ ἀγαπᾷ! Το λέγει, τὸ γράφει καὶ ἡ Ἀμαλία δὲν ψεύδεται. Διότι ἀπὸ τὸ ὠραῖόν της στόμα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξέλθῃ ψεῦδος. Ἄς ἀναγινώσω καὶ πάλιν τὴν ἐπιστολήν της (ἀναγινώσκει) «Ἐσο ἥσυχος,

καλέ μου φίλε, ὁ ἀντεραστής σου δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀνησυχῇ οὐδόλως. Ἐ ἀγαπᾷ. . . » Σὲ ἀγαπᾷ. Δὲν τολμῶ νὰ προσφέρω ταύτην τὴν λέξιν φοβούμενος μὴ ἐξαλειφθῇ ἐκ τοῦ χάρτου (ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν) Ἡ χεὶρ μου εἶναι ἰδική σου ἅμα θελήσης ἅμα θελήσω! Καὶ κάμνω ἄλλο τι ἢ νὰ θέλω, ἀφότου ἔλαβα τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν γνωρίσω; Ἀγαπητῆ μου ἐπιστολή (τὴν ἀπάζεται) ἄς ὑπάγω δὲν πρέπει πλέον νὰ ἀνησυχῶ. Αὐτὸς ὁ ἀνόητος Δεάνδρος, εἶναι ἀληθές, ὅτι μὲ ἀνησυχεῖ ὀλίγον προσποιούμενος ὅτι ἀγαπᾷ τὴν Ἀμαλίαν μου καὶ πολλάκις αὐτοὶ οἱ ψευδοερασταὶ προτιμῶνται ἐκείνων οἵτινες ἀγαπῶσιν ἀληθῶς. Εὐτυχῶς ἡ Ἀμαλία μου δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν ἄς ὑπάγω νὰ τὴν ἴδω ἵνα ὀρίσωμεν καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου. Πόσον εὐχάριστος θὰ εἶναι δι' ἐμὲ ἡ ἡμέρα αὕτη! (ἀνχωρεῖ καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει) Εἶναι ὅμως τι ἔσπερ μὲ λυπεῖ ὀλίγον ἡ Ἀμαλία εἶναι πλουσία, ἐγὼ δὲ πτωχὸς ἤθελα ἡ ἐγὼ νὰ ἦμην πλούσιος ἡ ἐκείνη νὰ ἦναι πτωχή. Διότι ὅταν ἐξ ἑνὸς μὲν ὑπάρχωσι χρήματα, ἔστω καὶ ὀλίγα, δὲν ὑπάρχει δὲ ἐκ τοῦ ἄλλου εἰμὴ ἔρωσ, τότε τὰ πράγματα δὲν εἶναι τακτικά. Τότε μόνον τὰ πάντα εἶναι τακτικά ὅταν τὰ πλούτη ἦναι καὶ εἰς τὰ δύο μέρη ἡ ὑπάρχει μόνον ἔρωσ πρὸς ἔρωτα. Ἀλλ' ἤρχισα νὰ σκέπτομαι καὶ κάτι ἄλλο· ἐγὼ συνειθίζω ἅμα εὐρίσκω ἀριθμοὺς λαχείου νὰ ἀγοράζω ἀλλ' οὐδέποτε ἐκερδίσα. Ἐχω ἀγοράσει ἕνα ἐκ τοῦ λαχείου τῶν φιλαρχαίων. Ἰδοὺ τον (ἐκβάλλει ἐν γραμματίον λαχείου καὶ ἀναγινώσκει) ἀριθ. 407. Ἐδωκα τρία φράγκα διὰ τοῦτο· ἂν κερδήσω ἔκαμα τὴν τύχην μου διότι θὰ πλουτήσω καὶ τότε τὰ πλούτη μου θὰ τὰ προσφέρω εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου· ἂν τοῦναντίον χάσω καὶ πάλιν, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί πρέπει νὰ κάμω, διότι ἂν εἶχα χρήματα θὰ ἠγόραζα εἰς τι λαχεῖον ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς μήπως κερδήσω. Ἀλλὰ τι περιμένω ἄς ὑπάγω νὰ ἴδω τὴν Ἀμαλίαν μου. . . ἀλλ' ἰδοὺ αὐτὸς ὁ ἀναίδης, ἄς κρῦψω τὴν ἐπιστολήν καὶ τὸ γραμματίον μέχρις οὗ ὑπάγει εἰς τὸν διάβολον (ὁ Κίμων θέτει καὶ τὰ δύο χαρτὰ εἰς τὸ αὐτὸ θυλάκιον.)

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΚΙΜΩΝ, ΔΕΑΝΔΡΟΣ.

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

Καλ' ἡμέρα, Κίμων.

ΚΙΜΩΝ

Χαίρετε, κύριε.

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

Πῶς; κύριε, σὺ μοι ὀμιλεῖς ὡς νὰ ᾔσαι ὠργισμένος, ἐγὼ ὅμως... εἶμαι...

ΚΙΜΩΝ

Ναί, γνωρίζω ὅτι ἡμεῖς δὲν ὀμιλοῦμεν...

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

Ἄλλὰ φίλε μου, μὲ συγχωρεῖς δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἐνοήσω, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ἀγαπῶμεν τὸ αὐτὸ πρόσωπον πρέπει διὰ τοῦτο νὰ γίνωμεν ἐχθροί; αὐτὸ ἀρμόζει εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ εἰς τὰ παιδιὰ. Μία γυνὴ δὲν ἀξίζει ὥστε νὰ παράσσηται ἡ ἡσυχία δύο ἀξιότιμων καὶ προνίμων ἀνθρώπων.

ΚΙΜΩΝ

Λοιπὸν διὰ νὰ μὴ παράσσηται ἡ ἡσυχία μας πρέπει καὶ οἱ δύο μαζὺ νὰ...

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

ἜΑ! ὄχι, κύριε Κίμων.

ΚΙΜΩΝ

Ὁ κύριος Κίμων δὲν σὰς ἀγαπᾷ διόλου! σὰς τὸ λέγω ἐλευθέρως ὅλη μου ἡ καρδιά εἶναι διὰ τὴν Ἀμαλίαν μου. Δὲν γνωρίζω κανένα, δὲν ζητῶ τίποτε, ... εἰμὴ νὰ τὴν ἀγαπῶ, ἐν ᾧ σεῖς ἐπιθυμεῖτε νὰ νυμφευθῆτε τὰ χρήματά της καὶ ζητεῖτε νὰ μοῦ τὴν ἀφαιρέσητε δὲν ἀνοῦμαι ὅτι σεῖς ἴσως τῇ ἀρέσκετε περισσότερο ἐμοῦ, διότι ὅστις δὲν εἶναι ἐντελῶς ἐρωτευμένος ἐνασχολεῖται νὰ ἀρέσκη μὲ ὅλην του τὴν προσοχήν, ἐνῶ ὁ ἐρωτευμένος δὲν κάμνει τίποτε. Τοῦτο μόνον μὲ ἐνοχλεῖ καὶ εἶθε νὰ ᾔσων πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

Ἀγαπητέ μοι Κίμων, πρέπει νὰ συνειθίσης εἰς τοὺς ἀντραστάς ἀναμφιβόλως εἶσαι ἄνθρωπος ἀριστος ἀλλ' ἔχεις τρόπος πολὺ εὐλικρινεῖς οἵτινες ἴσως δὲν τῇ ἀρέσκουν.

ΚΙΜΩΝ

Δύναμαι νὰ διορθωθῶ, ὥστε μένετε ἥσυχος, Ὑγίαινε.

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

Ποῦ ὑπάγετε λοιπὸν;

ΚΙΜΩΝ

Πήγαίνομαι νὰ μάθω τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λαχείου τῶν φιλαρχαίων.

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

Τὸ γνωρίζω δὲν τὸ ἐμάθετε ἀπὸ χθές; ἐγὼ μάλιστα ἔχω καὶ τὸν κατάλογον τῶν κερδισάντων ἀριθμῶν ἰδοῦ τον (ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐν χαρτίον).

ΚΙΜΩΝ

Κάμε μοι τὴν χάριν (ἐκβάλλει τὸ γραμματίον του ἐκ τοῦ θυλακίου του) τὸ 407 εἶναι μεταξύ τῶν κερδισάντων;

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

Ναί.

ΚΙΜΩΝ

Καλὲ παίζεις;

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

Ὅχι διότι μὲ γνωρίζεις ὅτι οὐδέποτε παίζω ἐπὶ σπουδαίων ὑποθέσεων.

ΚΙΜΩΝ (παρτηρῶν τὸν κατάλογον)

ἜΩ! ποῖα εὐτυχία ἔκαμα τὴν τύχην μου! τὸ γραμματίον μου ἐκέρδησε. Πόσα χρήματα θὰ λάβω! τώρα θὰ νυμφευθῶ μὲ εὐχαρίστησιν δὲν μοι λέγεις πόσα χρήματα θὰ λάβω;

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

Πῶς; (παρτηρῶν τὸ γραμματίον τοῦ Κίμωνος) (καθ' ἑαυτὸν) Μὰ τὴν πίστιν μου ἔχει δίκαιον αὐτὸς ὁ βλάξ! πόσον εὐτυχὴς εἶναι! Νὰ σοὶ εἰπῶ πόσα θὰ λάβῃς; νομίζω εἴκοσι δύο χιλιάδας δραχμῶν.

ΚΙΜΩΝ

Εἴκοσι δύο χιλιάδας; πόσον τυχερὸς εἶμαι. Πρὸ καιροῦ ἔχω ἀγοράσει τοῦτο τὸ γραμματίον σὲ βεβαιῶ ὅτι ἔχω χάσει πολλὰ χρήματα εἰς λαχεῖα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐκέρδησα.

(Ἐπαναθεῖ τὸ γραμματίον εἰς τὸ θυλάκιόν του)

ΔΕΑΝΔΡΟΣ (καθ' ἑαυτὸν.)

Ἄχ! νὰ ἠδυνάμην νὰ τοῦ ἀρπάσω τοῦτο τὸ γραμματίον.

ΚΙΜΩΝ

Ὑγίαινε! τώρα ὑπάγω νὰ πληρωθῶ διότι πρέπει νὰ λάβω τὰ χρήματα ἵνα τὰ θέσω οὐχὶ εἰς τὸ θυλάκιόν μου ἀλλ' ὑπὸ τὸς κομψότερους πόδας τοῦ κόσμου.

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

Περίμενε λοιπὸν διότι ἀμφιβάλλω ἀγνωρίζεις ποῦ πληρώνουν.

ΚΙΜΩΝ

Βεβαίως δὲν γνωρίζω.

ΔΕΑΝΔΡΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἄς τὸν ἀπατήσω ἂν δυνήθω. Ἄκουσον, θὰ σοὶ τὸ εἶπω ἐγὼ. (Καθ' ὄλον τοῦτο τὸ διάστημα ὁ Δεάνδρος προσπαθεῖ νὰ κλέψῃ τὸ γραμματίον τοῦ Κίμωνος ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν καὶ προσποιούμενος ὅτι τῷ δεικνύει δεξιὰ ἢ ἀριστερά.) Ἦξεύρεις τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον;

ΚΙΜΩΝ

Βεβαίως.

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

Καλὰ ἐκεῖ πληρώνουσι.

ΚΙΜΩΝ

Ἄλλὰ διατὶ εἰς τὸ κεντρικὸν ταμεῖον; ἐγὼ εἶχα ἀκούσει εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν.

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

Ὅα μὲ πιστεύεις; ἢ θὰ ἀντιλέγῃς; ἀκουσον... ἀλλ' ὄχι... ἐκεῖ πλησίον ὅπου εἶναι τὸ ταμεῖον πρὶν εἰσελθῆς εἶναι θύρα τις εἰς τὴν ὁποίαν φυλάττει σκοπὸς... μάλιστα πυροσβέστης... ἐκεῖ θὰ ἴδῃς... ἀλλὰ στάσου ἰδοῦ ἡ πλατεῖα τοῦ ὑπουργείου τῶν οικονομικῶν ἐκεῖ εἶναι ἡ θύρα, ἀναβαίνει τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ κλίμακα βλέπεις θύραν καγκελλωτὴν εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχουσαι ἐκ τοῦ παραθύρου σὲ βλέπει κύριος τις ὅστις σοὶ λέγει «Τί ἀγαπάτε, κύριε» ἀνὰ πληρωθῶ τῷ ἀπαντᾶτε δεικνύοντες τὸ γραμματίον σας. «Εὐθὺς τὰ χρήματα εἰς τὸν κύριον» λέγει πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους σου «πῶς τὰ θέλετε» σὰς ἐρωτᾷ «χαρτονομίσμα ἢ μεταλλικόν» σὰς δίδει δὲ εἴκοσι δύο φακέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει δέκα ἑκατοδραχμα. «Ἰδοῦ» σὰς λέγει ἐπὶ τέλους «παρτηρήσατε καὶ τὸν λογαριασμὸν μήπως συνῆθ λάθος τιν' ἀλλ' ἐνοήσατε, κύριε Κίμων... ἰδοῦ πῶς... (ὁ Κίμων κύπτει, ὁ Δεάνδρος λαμβάνων τότε καιρὸν τῷ κλέπτει ἐν γραμματίον ἐκ τοῦ θυλακίου.) Λαμβάνετε τότε τὰ χρήματά σας καὶ ἀναχωρεῖτε διότι τὰ πάντα ἐτελείωσαν.

ΚΙΜΩΝ

ἜΩ εἶναι εὐτύχημα ὅτι σὲ ἀπῆνθησα ἰδὲ ἂν τὰ ἐνθυμοῦμαι. Πλατεῖα Ὑπουργείου, σκοπὸς πυροσβέστης, κλίμαξ πρὸς τὰ δεξιὰ, θύρα καγκελλωτὴ, ταμίας,

εἴκοσι φακέλοι χαρτονομισμάτων ἢ μεταλλικὸν ὅπως ἐπιθυμῶ, νὰ παρτηρήσω δὲ καὶ τὸν λογαριασμὸν μήπως ἔγινε λάθος. ἜΑ ὅποια εὐτυχία ἀλλ' ἂν δὲν μὲ ὠδήγηεις δὲν θὰ ἐγνώριζα πῶς νὰ φερθῶ σὲ ὑπερευχαριστῶ.

ΔΕΑΝΔΡΟΣ

ἜΑ δὲν εἶναι τίποτε μεταξὺ φίλων τὰ πάντα... Ὑγίαινε, φίλε μου, μὴ λησμονήσης πρὸ πάντων τὴν καγκελλωτὴν θύραν.

ΚΙΜΩΝ

ἜΩ θὰ τὴν ἐνθυμοῦμαι κάλιστα (ἀναχωρεῖ.)

ΚΗΝΗ Γ΄.

ΔΕΑΝΔΡΟΣ μόνος.

Ὡς τόσον καλὰ λέγουσιν ὅτι ἡ τύχη εἶναι διὰ τοὺς βλάκας. Χιλιῆς ἡγόρασα ἀριθμοὺς λαχείου καὶ οὐδέποτε ἐκέρδησα, ἀλλ' ἂς παρτηρήσω τὸ ἀγαπητόν μου γραμματίον; ἜΑ, διάβολε, εἶμαι πολὺ δυστυχὴς, διότι δὲν δύναμαι νὰ κερδήσω λαχεῖον ἄλλως ἢ κλέπτων γραμματίον ἐκ τῶν κερδισάντων καὶ πάλιν μετὰ τόσους κόπους καὶ τόσα λόγια (ἀνοίγων τὸ χαρτίον) ὦ ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι εἰμὴ μία ἐπιστολή. (ἀναγινώσκει) Ἔσο ἡσυχος, καλὲ μου φίλε, κτλ. Ἰδοῦ τί εἶναι λαμπρόν. Τοῦτο τὸ γραμματίον εἶναι τῆς Ἀμαλίας. Ὅα ἔχῃ τὴν χεῖρά της ὅποταν θελήσῃ. Ἄλλὰ τοῦτο ἀόμη δὲν εἶναι βέβαιον ὑπάγω νὰ ἴδω τὴν δεσποσύνην (Κτυπᾷ τὴν θύραν τῆς Ἀμαλίας.) Δεσποσύνη.

(Ἐπειτα συνέχεια.)

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Α. Κ. Χ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Ἄν καὶ δυστυχῆς ἔνεκα τοῦ πρὸς ὑμᾶς ἔρωτος σᾶς λατρεύω καὶ θὰ σᾶς λατρεύω αἰωνίως.

ΑΜΑΛΙΑ.

Σᾶς παρακαλῶ μοι μοι κάμνετε τρυφερότητας διότι δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀκούω.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Τὸ γνωρίζω κάλλιστα, δεσποσύνη, καὶ διὰ τοῦτο λυποῦμαι διότι δὲν μεταχειρίζεσθε τὴν αὐτὴν γλῶσσαν πρὸς ὅλους ὅσοι σᾶς ἠγάπησαν. Διότι ἐξ αὐτῶν ἐξελέξατέ τινα πρὸς ὃν γράφετε ἐπιστολὰς τρυφεροτάτας.

ΑΜΑΛΙΑ.

Πῶς; τί σημαίνουνσι ταῦτα, κύριε Λέανδρε; δὲν ἐγνώριζα ὅτι εἴσθε ἀθιάδης ὅσον καὶ ἀηδής.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Συγγνώμην, δεσποινίς, σᾶς ἐμιλῶ διὰ μίαν ἐπιστολὴν ἣτις περιήλθεν ὄλκην τὴν πόλιν καὶ τὴν ὁποῖαν τινὲς ἀθιάδεις ἐπιμένουν ὅτι ὑμεῖς ἐγράψατε πρὸς τὸν κύριον Κίμωνα. Ἴδου αὐτὴ, σᾶς τὴν προσφέρω.

ΑΜΑΛΙΑ.

Μοὶ τὴν προσφέρετε; Ἄ κύριε Λέανδρε, ἐξηγήσατέ μοι πῶς περιήλθεν εἰς χεῖρας σας, σᾶς ἱκετεύω εἰς τὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον λέγετε ὅτι τρέφετε πρὸς ἐμὲ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Σᾶς ἀγαπῶ καὶ ἐλπίζω ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ὁμολογήσητε τὴν πρὸς ἐμὲ ἀδικίαν σας. Γνωρίζετε βέβαια τὴν δεσποινίδα Ἐλένην ἣτις κατοικεῖ ἐδῶ πλησίον ἔ κύριος Κίμων εἶναι ἐραστής της καὶ διὰ νὰ τῇ ἀποδείξῃ τὸν ἔρωτά του τῇ προσέφερον ἐπιστολὴν τινα, ἣτις, ὡς ἔλεγεν, ἦτο ἰδική σας. Ἴδου τὴν.

ΑΜΑΛΙΑ.

Ἄ! Θεέ μου.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Ἡ κυρία Ἐλένη ἣτις γνωρίζετε πόσον σᾶς φθονεῖ διότι δὲν εἶναι ὅσον ὑμεῖς ὠραία, δὲν εὔρεν μέσον ἄλλο προχειρότερον ἵνα σᾶς βλάβῃ ἢ δεικνύουσα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην πρὸς τινὰς φίλους της. Σήμερον τὸ πρωτὶ διαβαίνων τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος εἶδον συνάθροισιν ἀνθρώπων γελόντων ἦσαν οἱ κ. Κωστάκης, Καδέλας καὶ ἄλλοι κρατοῦν-

2.

ΤΑ

ΧΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον Θ΄.)

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΑΜΑΛΙΑ ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

ΑΜΑΛΙΑ.

Ἄ εἴσθε ὑμεῖς, κύριε Λέανδρε.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Ναί, δεσποινίς, ἐγὼ ὁ πάντοτε πιστός λάτρης σας.

ΑΜΑΛΙΑ.

Πόσον σᾶς λυποῦμαι διὰ τοῦτο.

τες τὴν ἐπιστολὴν σας ἔκαμνον δὲ διάφορα συμπεράσματα ἐπ' αὐτῆς· ὁ εἰς ἔλεγε τοῦτο ὁ ἄλλος ἐκεῖνο καὶ ἐν ἑλίγοις ὁ καθεὶς τὸ ἰδικόν του. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατηθῶ καὶ πιστεύω ὅτι θὰ μὲ τὸ συγχωρήσετε. Συνεπλάκην καὶ μὲ τοὺς τρεῖς πρὸ πάντων δὲ μὲ τὸν Καδέλαν ὅστις ἐκράτει τὴν ἐπιστολὴν τὸν ἠπειλάσα, ἐφοβήθη, καὶ μοὶ τὴν ἔδωκε· σὰς τὴν προσέφεω καὶ πρὸς ἀμοιβὴν τούτου δὲν σὰς ζητῶ ἢ τὸ νὰ μὴ λησμονήσητε τὴν ὑπόσχεσιν ἣν μοὶ ἐδώσατε.

ΑΜΑΛΙΑ.

Δὲν τολμῶ νὰ σὰς εἶπω ἄλλο τι ἢ τὰς εὐχαριστήσεις μου διὰ τὰ ὅσα ἐκάμετε ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ·

Δεσποσύνη, δὲν δύναμαι νὰ σὰς ὀμιλήσω ἔνεκα τοῦ πρὸς ὑμᾶς ἔρωτος ὅστις θὰ σὰς ἦτο πρὸ καιροῦ ἀποδεδειγμένος ἂν αἱ ραδιουργίαι τοῦ Κίμωνος δὲν

ΑΜΑΛΙΑ.

Ἦ μὴ μοὶ ἀναφέρετε τοῦτο τὸ ὄνομα διότι μὲ καθιστᾶτε μανιώδη. Ἄν ἐγνωρίζατε εἰς ποῖον βαθμὸν ὑποκεισίας εἶχε καταντήσει . . . Ὅχι . . . εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν ἐνθυμηθῶ δίχως νὰ φριξῶ . . . καὶ ἐγὼ ἡ ἀνόητος ἦτις τὸν ἐπίστευον. ἄχ! νὰ μὴν τὸν ἐνοήσω τότε! . . . Ποτὲ δὲν θὰ συγχωρήσω ἑμαυτὴν διὰ τοῦτο, καὶ θὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε ἵνα τὸν μισῶ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Ἄς σιωπήσωμεν διότι τὸν βλέπω ἐρχόμενον.

ΑΜΑΛΙΑ.

Ἀναχωρῶ διότι δὲν θέλω διόλου νὰ τὸν ἰδῶ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Ἦ μὴ μοὶ εἰπῆτε ἵνα τὸν ταπεινώσητε ὡς τοῦ ἀμύσει.

ΑΜΑΛΙΑ.

Ἄ! ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἀρήσω νὰ εἰσελθῆ πλέον εἰς τὴν οἰκίαν μας· ἄχ νὰ μὴ τὸν ἐνοήσω προηγουμένως.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΑΜΑΛΙΑ, ΛΕΑΝΔΡΟΣ, ΚΙΜΩΝ.

ΚΙΜΩΝ (μὴ βλέπων τὴν Ἀμαλίαν)

Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ μὲ τὴν καγκελωτὴν σου θύραν ἐκτύπησα ὅλας τὰς θύρας μὲ κάγκελλα ἀλλ' εἰς καρμίαν δὲν ἐγγώριζον τὸν ταμίαν, ἠρώτησα, μὲ ἐνέπαιζον . . . Ἔλα νὰ μὲ ὀδηγήσης σὺ ὁ ἴδιος (βλέπων τὴν Ἀμαλίαν) ἄ! σεῖς ἐδὲ. Πόσον χαίρω ὅτι σὰς βλέπω . . . ἔμελλον ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν σας . . . Εἶχον σὰς εἶπω τόσα πολλὰ . . . νὰ σὰς ἀναγείλω ὅτι ἔλαθον . . . Ὅχι σὰς εἶπω τῶς ὅλα ἂν καὶ λητημοῦ τὰ πάντα ἅμα σὰ ἴδῳ . . . ὅταν ἦμαι μακρὰν ὑμῶν αἱ ἰδέαι μοὶ ἔρχονται τόσον ταχέως ὅσον ταχέως μὲ ἐγκαταλείπουν ἐδῶ (Ἡ Ἀμαλία σιωπᾷ, ὁ δὲ Κίμων μετὰ μακρὰν σιωπὴν στρέφεται πρὸς τὸν Λεάνδρον) Πήγαινε σὺ ἀπ' ἐδῶ διότι μὰς ἐμποδίζεις . . .

ΑΜΑΛΙΑ

Ἦ μὴ μοὶ εἰπῆτε διότι οὐδόλως μὰς ἐμποδίζεις.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Μετὰ τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου ἡ δεσποσύνη σὰς ἔχει ἐξηγηθῆ, μετὰ τὰς ἐκφράσεις τοῦ ἔρωτος τὰς ὁποίας ἐγγράφως καὶ προφορικῶς σὰς ἔχει δώσει νομίζω ὅτι οὐδὲν δύναται νὰ σὰς ἐμποδίζῃ.

ΚΙΜΩΝ (κρυφίως πρὸς τὴν Ἀμαλίαν)

Τῷ ἔχετε λοιπὸν διηγηθῆ τὰ πάντα (ὁ Λεάνδρος σιωπᾷ) Μήπως ἠνόησε τί; Κύριε Λεάνδρε, ἄς ἐξηγηθῶμεν σὰς παρακαλῶ. Νομίζω ὅτι ἀγαπάτε τὴν δεσποσύνην;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ,

Βεβαίωτα καὶ ἡ ἴδια τὸ γνωρίζει.

ΚΙΜΩΝ.

Λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν θέλω νὰ τὴν ἀγαπᾷ κανεὶς ἄλλος· λοιπὸν τώρα ἐπειδὴ εὐρέθημεν ἀμφοτέροι ἐμπροσθέν της, αὕτη θὰ μὰς εἴπῃ τίνα ἐκ τῶν δύο προτιμᾷ ἀλλ' ὁ ἄλλος ὑποχρεοῦται ἀμέσως νὰ ἀναχωρήσῃ δίχως θόρυβον καὶ δίχως νὰ ἐμποδίσῃ τὸν εὐτυχῆ τὸν ὁποῖον ἡ κυρία θέλει ἐκλέξῃ Συγκατατίθεσθε, κύριε Λεάνδρε;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Κύριε Κίμων, μὴ λησμονήσητε πᾶν ὅ,τι λέγετε ταύτην τὴν στιγμὴν ἢ δεσποινὴς θὰ ἐκλέξῃ καὶ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀρνηθῆ δὲν θὰ κάμῃ οὐδεμίαν ἀντίστασιν.

ΚΙΜΩΝ.

Βεβαίωτα (καθ' ἑαυτὸν) ὦ! ἀλλ' αὐτὸς εἶναι βλάξ . . .

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Δεσποσύνη, ἠκούσατε τὰς συμφωνίας μας· ὑμεῖς ἤδη κρίνετε.

ΚΙΜΩΝ.

Ναὶ ὑμεῖς κρίνετε. (καθ' ἑαυτὸν) Πόσον εἶναι βλάξ . . .

ΑΜΑΛΙΑ (καθ' ἑαυτήν)

Ὅχι ἦμαι δυστυχῆς . . . ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Λοιπὸν . . .

ΑΜΑΛΙΑ.

Κύριοι, ἡ ἐκλογὴ μου ἐγένετο, καὶ μάλιστα πρὸ καιροῦ· εἶχα γράψῃ ἡ ἴδια πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον εἶχα ἐκλέξει. Λοιπὸν ὅστις ἐξ ὑμῶν κρατεῖ ἐπιστολὴν μου τινὰ ἄς μοὶ τὴν δεῖξῃ καὶ ἡ χεὶρ μου εἶναι ἰδική του.

ΚΙΜΩΝ.

Ἦ τοῦτο εἶναι λαμπρὸν ἰδοῦ (ὁ Λεάνδρος ἐρευᾷ εἰς τὸ θυλάκιόν του) Ναὶ ζῆται, θὰ εὖρῃ. Διότι τὸ λέγει καὶ τὸ Εὐαγγέλιον «ὁ ζῆτῶν εὐρήσει» Ἰδοῦ τὸ γραμματίον (ἐκβάλλει τεμάχιον χαρτίου ἐκ τοῦ θυλακίου του) Ἰδοῦ τὴν, λοιπὸν κύριε Λεάνδρε ὑγαίνοιτε ἀμφιβάλλω ἂν θὰ λάβωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους.

ΑΜΑΛΙΑ.

Ἄς ἴδωμεν. (ἑπιπλῶνει τὸ χαρτίον) ἀλλὰ τοῦτο εἶναι γραμματίον τοῦ λαχείου τῶν φιλαρχαίων . . .

ΚΙΜΩΝ.

Ἄ! ναί· δὲν γνωρίζετε ἡ εὐτυχία μὲ ἔχει τε παραγμένον σήμερον, ὡς μοὶ εἶπον, ἐκέρδισα εἰς τὸ λαχεῖον τῶν φιλαρχαίων; Ἀλλὰ ποῦ ἔβουσα τὴν ἐπιστολήν μου; Διότι ἐκεῖνη εἶναι ἡ ἀληθὴς εὐτυχία μου. Μήπως τὴν ἔχασα;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Μήπως εἶναι αὕτη τὴν ὁποίαν ἔχω ἐγὼ· στήτε, δεσποσύνη, ἰδοῦ ἐπιστολὴ ἣτις πιστεύω ὅτι εἶναι ἰδική σας.

ΑΜΑΛΙΑ (ἀναγινώσκει)

Ἔστὲ ἥσυχος, καλὲ μου φίλε κτλ.

ΚΙΜΩΝ.

Εἶναι ἰδική μου τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔχασα.

ΑΜΑΛΙΑ.

Ἔχασες; πιστεύεις λοιπὸν ὅτι πάντοτε θὰ μὲ ἀπατάς; Ὅχι, προδότα, σὲ ἠνόησα. Πήγαινε εἰς τὴν Ἑλένην σου πήγαινε νὰ τῇ προσφέρῃς δῶρον τὰς ἐπιστολάς μου καὶ νὰ τῇ λέγῃς ὅτι μὲ ἐμπαιξίεις χάριν αὐτῆς κατοπινὴ δὲ νὰ ἐπανέρχῃσαι ὀκνηζόμενός μου ὅτι μὲ λατρεύῃς· τολμᾷς νὰ ἐπανέρχῃσαι νὰ μοὶ ὀμιλήῃς, νὰ μὲ ἀτενίζῃς μόνον. Προδότα, ἐπίορκε . . . ταραττάσαι ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ ἀπατήσης πλέον καὶ θὰ σὲ τιμωρήσω ὡς σοὶ ἀρμόζει. Σὺ δὲ κύριε Λεάνδρε, φύλαξε ταύτην τὴν ἐπιστολήν· ὑπεσχέθη ἡδὴ τὴν χεὶρά μου εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἠθέληεν ἔχει τὴν ἐπιστολήν, θὰ τηρήσω τὸν λόγον μου ἔστὲ βέβαιος περὶ τούτου (ἀναχωρεῖ)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΚΙΜΩΝ, ΛΕΑΝΔΡΟΣ·

(Ἐνωρουντες ἀλλήλους ἐν σιωπῇ.)

ΚΙΜΩΝ.

Τι σημαίνουναι ἄρα γε; ταῦτα πῶς συμβαίνει ὥστε νὰ μὴ ἔχω τὴν ἐπιστολήν μου; πῶς ἡ Ἀμαλία νὰ μὲ μεταχειρισθῆ οὕτως.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Φίλιππὲ μοι, δὲν γνωρίζω τίποτε· ἡ Ἀμαλία μοὶ ἔδωκε ταύτην τὴν ἐπιστολήν λέγουσά μοι ὅτι πρὸ καιροῦ μὲ ἔχει ἐκλέξει ὡς σύζυγόν της.

ΚΙΜΩΝ.

Ἄλλ' αὕτη ἡ ἐπιστολὴ ἀπρηθύνετο πρὸς ἐμὲ τὴν γνωρίζω κάλλιστα φοβοῦμαι ὅτι μοὶ τὴν ἔλαβες ὅτε εἴμεθα ἐνηγκαλισμένοι. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἔχῃ τώρα ἡ Ἀμαλία αὕτη παρ' ἐλίγον νὰ μὲ κάμῃ νὰ πιστεύσω ὅτι ἀγαπῶ τὴν Ἑλένην, ἐγὼ ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἠγάπησα εἰς τὸν κόσμον ἢ τὴν Ἀμαλίαν. Εἶμαι δυστυχεστάτος, ἄχ δὲν δύναμαι νὰ μείνω ἐδῶ πλέον ἂν τὴν νυμφευθῆς σὺ . . .

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Θά τὴν νυμφευθῶ ἐγὼ διότι μὲ προτιμᾶ ἀπὸ σέ.

ΚΙΜΩΝ.

Στάσου σὲ συμβουλεύω νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ διότι ἐπὶ τέλους θά μὲ ἀναγκάσῃς νὰ σὲ βραδύσω ἀνηλεῶς καὶ εἰς τοιοῦτον τρόπον ὅστε νὰ μὴ δυνηθῆς νὰ νυμφευθῆς. Ὅλα ταῦτα ἐνωῶ δὲν εἶναι εἰμὴ πανουργία τις ἰδικῆ σου. Τὴν ἐπιστολὴν ἐνθυμοῦμαι καλῶς ὅτι εἶχα εἰς τὸ θυλάκιόν μου καὶ φαίνεται ὅτι μοὶ τὴν ἐκλεψες.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Ἄχ, φίλε μου, βλέπω ὅτι τὸ δυστύχημά σου σὲ παρέφερε· διότι σκέφθητι ὅτι ἂν ἤθελα νὰ κλέψω, θά σοι ἐκλεπτα τὸ γραμματίον τῶν εἰκοσι δύο χιλιάδων δραχμῶν ὅπερ ἐγνώριζα ὅτι εἶχες ἐντός τοῦ θυλακίου σου.

ΚΙΜΩΝ.

Εἶθε νὰ μοὶ ἐκλεπτον ἐκεῖνο καὶ νὰ μοὶ ἄφηνον τὴν ἐπιστολὴν μου· τί θά γίνω μὲ δυστυχής; Δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον· θά νυμφευθῆ ἄλλον (κλαίει) ἄχ, ἄχ, εἶμαι δυστυχέστατος· εἶθε νὰ ἀπέθνησκον πρὶν γίνῃ ὁ γάμος.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Ἄχ πόσον σὲ λυποῦμαι, καὶ ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου υπερβαίνει τὸν ἔρωτά μου. Ἄκουσον, ἡ Ἀμαλία ὑπεσχέθη νὰ νυμφευθῆ ἐκεῖνον ὅστις θά τῇ προσφέρει τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἔχω, σοὶ τὴν δίδω, ἀλλὰ θά μοὶ δώσῃς ἀντάλλαγμα τὸ γραμματίον τοῦ λαχείου τῶν φιλαρχαίων.

ΚΙΜΩΝ.

Ἐλα, ἔλα, κάμνε γρήγορα. Στάσου, λάβε το, ἰδοὺ ἐκ τῆς λύπης μου δὲν ἐσκέφθη νὰ σοὶ προτείνω πρὸ πολλοῦ ταύτην τὴν λαμπρὰν ἀνταλλαγὴν.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Δι' ἐμὲ ὅμως οὐχὶ τὸσον λαμπρὰν. (Ἀλλάσσουσι τὰ γραμματίαι τῶν.)

ΚΙΜΩΝ.

(κρατῶν τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀποτινόμενος πρὸς αὐτὴν.)

Ἄ! σὺ ἐδῶ! Κυρία, καὶ διατὶ μὲ ἐγκατέλειπες; μικρὰ ἀχάριστος, μικρὰ ξεμυαλισμένη, δὲν ὁμιλεῖς; μήπως θά ὑπάγῃς πάλιν νὰ γυρίσῃς τὸν κόσμον, ἢ νὰ γίνῃς αἰχμάλωτος ληστῶν καὶ νὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ πληρώσω πάλιν λύτρα;

καὶ οὐκ ὀλίγα, ὅλην μου τὴν κατάστασιν εἰκοσι δύο χιλιάδας δραχμῶν ἀλλ' ἄς μὴ σκέπτομαι πλέον περὶ αὐτῶν ἂν καὶ δὲν ἔχω ὄσολόν. Ἐν τούτοις ἄς σοὶ συγχωρήσω καὶ αὐτὴν τὴν ἀταξίαν σου· ἄς γίνωμεν φίλοι, ἄς σὲ ἀσπασθῶ (ἀσπάζεται τὴν ἐπιστολὴν) καὶ οὕτως τὰ πάντα τελειώνουσι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Ἄ! ἡ ἀνταλλαγὴ αὕτη εἶναι ἡ κατάδική μου· δὲν πρέπει πλέον νὰ ἐλπίζω οὐδὲ μειδιᾶμα ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν μου.

ΚΙΜΩΝ.

Ἡ ἀνταλλαγὴ ἔγινε· σὰς ἔδωκα ἐν χαρτάκι μοὶ ἐδώσατε ἐν ἄλλο· εὐχομαι μόνον ὥστε τὸ ἰδικόν μου νὰ πληρωθῆ τόσον γρήγορα ὡς τὸ ἰδικόν σας. Ἐπειδὴ φοβοῦμαι μὴ τυχὸν ἡ μικρὰ αὕτη ἀτακτος (δεικνύων τὴν ἐπιστολὴν) μοὶ ἀποδορᾷ καὶ πάλιν διὰ τοῦτο ὑπάγω ἀμέσως νὰ τὴν προσφέρω εἰς τὴν κυρίαν τῆς. Σὺ δὲ σὲ παρακαλῶ πῆγαινε ἀπ' ἐδῶ διότι θέλω νὰ τῇ ὁμιλήσω μόνος.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

Τοῦτο βεβαίωτατα εἶναι δικαίον· ὑγίαινε, φίλε μου· δὲν γνωρίζεις πόσον χαίρομαι ὅτι πλησιάζω νὰ σὲ καταστήσω εὐτυχῆ. Ἰδοὺ πῶς εἶμαι ἐγὼ· εἶμαι τὸσον λεπτός πρὸς τοὺς φίλους μου ὥστε πολλὰκις ἀντάλασσω τὴν εὐτυχίαν μου μὲ τὴν τῶν φίλων μου.

ΚΙΜΩΝ.

Ἦπαγε τώρα νὰ πληρωθῆς διότι γνωρίζω ὅτι ἡ καρδιά σου εἶναι εἰς τὴν καγκελωτὴν θύραν ὅπου πληρώνουσι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἄς κρυφθῶ ἐν τούτοις εἰς τὴν γωνίαν τῆς οἰκίας ἵνα ἴδω πῶς θά τὸν ὑποδεχθῆ· διότι πιστεύω ὅτι θά ᾔηται νόστιμον.

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

A. K. X.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΡΙΑ ΑΣΜΑΤΙΑ.

Α'.

ΛΥΠΗ.

αΖωὴν ἀπόλεσα, ἰσχύν,
Φίλιαν, τύχην καὶ χαρὰν μου,

ΕΙΠΕ!

Α'.

«Εἰπέ εἰς ἀηδόνα ἀκόραξ γίνου!»
Κ' εἰς κόρακ· «ἀηδὼν σὺ ἔσο! ψάλλε!»
Τὸν ἀετὸν δεσμώτην κάτω βάλε,
Καὶ ὄνον ὦθ' εἰς ὕψη ἀντ' ἐκεῖνου!
Εἰπέ εἰς τὴν ῥοδὴν νὰ σοὶ βλαστάνῃ
Βαλάνους, παρὰ πεύκης ῥόδα ζῆται, . . .
Ἡ Φύσις τότε ἴσως ἀποθάνῃ,
Ὁ κόσμος ὅλος, ὅστις θά σὲ φρίττῃ . . .
Ζῶν ὅμως τὰς ὁμάς του νὰ μαράνη
Δὲν εἶναι πιστευτόν, καὶ μὴ σ' ἐκπλήττῃ!

Β'.

Εἰπέ: χρυσὸς ὁ σίδηρος νὰ γείνη
Καὶ ἀνθραξ ὁ ἀδάμας· ποῖα πλάνη
Τὸν ἀθλιὸν σου νοῦν καταλαμβάνει!
Τὸ Σύμπαν ἀναλλοίωτον θά μείνῃ
Μαγνήτης νὰ μὴ ἔλκη τὴν βελόνην
Εἰπέ, μηδὲ νὰ στρέφῃ πρὸς τὸν Πόλον·
Εἰς ἀργυρον νὰ τρέψῃς ζῆται κόιν
Χοὸς ἢ εἰς χρυσὸν ἀκτινοβόλον·
Δὲν γίνονται ποτε τὰ ἄστρα λίθοι,
Κ' οἱ λίθοι ἄστρα εἰς τῆς Γῆς τὰ στήθη!..

Γ'.

Ἡ μέλισσά σοι ὄξος νὰ παρέχῃ
Καὶ τοῦ κινεῖου τὸ φυτόν τὸ μέλι·
(Ἦ! πόσον, πόσον πάντοτε θ' ἀπέχῃ
Τὸ δυνατόν τοῦ ὄ,τι ἄφρων θέλει! . . .)
Ἡ θάλασσα νὰ διδῇ σοὶ ἀρίνη,
Καὶ ἡ ξηρὰ ἰχθύς, ἡ πέτρα γάλα!
Ἄντ' ἄλλων πάντα νὰ γεννώσιν ἄλλα,
Καὶ πλάτανοι τὰ κρίνα, δρῦς τὰ ἴα!
Νὰ κάμνῃ κολοκύνθας ἡ μηλέα,
Καὶ κρένα ἡ χρυσοῦ πορτοκαλιέα! . . .

Δ'.

Ὁ ἥλιος πολυφώτος λυχνία
Δὲν καταβαίν' εἰς αἰθήρσαν νὰ γείνη
Καὶ αὐτ' εἰς τὰ αἰθέρια πεδία
Ποτὲ δὲν θ' ἀναβῆ . . . ἐδῶ θά μείνῃ
Κυδώνιον δὲν γίνετ' ἡ Σελήνη
Οὐδέποτε καὶ τοῦτο ἀναβαίνει
Ἐκεῖ, ὅπόθεν αὕτη λάμψεις γύνει,
Ἄλλ' εἰς τὸ ταπεινὸν του δένδρον μένει.
Ἄστῆρ ὡς κῆτος δὲν θά καλυμβήσῃ,
Οὐδ' ὡς ἀστῆρ τὸ κῆτος θά φωτίσῃ! . . .

Ε'.

Ὡς ὁ χαλκεὺς χαλκεὺς, ὁ ῥάπτης ῥάπτης,
Ὁ σανδαλοποιὸς τῶν σανδαλίων . . .

Καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν μου
Νὰ δεῖξω τ' εἶμαι εἰς τὴν γῆν!
Ὡς εἰς πιστὴν μου ὁδηγὸν
Εἰς τὴν ἀλήθειαν εἰσόμεν·
Ἄλλ' ὅτι θῦμα εὐσφόμεν
Ἰδῶν, τὴν ἀφρασα φυγόν.
Τίς ὅμως, τίς, ἂν ἀποκτίσῃ,
Αὐτὴν ποτε θά λησμονήσῃ,
Δι' ἧς ὠρίμασεν ἀνῆρ; —
Οὕτως ἐκ σοῦ καλὸν μοὶ μένει
Μέγα: νὰ χέω, περιφλένη,
Εἰς δάκρυ τῆς ψυχῆς τὸ πῦρ.»
(Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.)

Β'.

α' Ἀφ' οὗ ὡσάν ἐν τάφῳ μαῦρον πᾶν μοὶ
Καὶ πάντῃ φειδωλὸν τὸ παρελθόν
— Κουφίζον στήθος ἐμπλεων παθῶν
Οὐδὲ κἂν ἐν ἀνακαλῇ συμβάν μοι· —
Ἀφ' οὗ τῆς Μοίρας πάλαι εἶμαι θῦμα,
Πᾶν μ' ἐμαράνθη ἀνθος ἔνωρίς
Τοῦ Ἐρωτος, κ' ἐν πόνους προχωρεῖς
Πατρὸς, ὡς εἰς τῆς δόξης σου τὸ μνήμα·
Ἀφ' οὗ καὶ νῦν πτωχεῖα, ὡς προτοῦ,
Μὲ θλίβει μολυβδίνη καὶ κυλίει
Εἰς τὴν ἰλὴν τὸν βίον ποιητοῦ:
Εὐθύς νὰ τὸν ἀφῆσω τί κωλύει
Διὰ βιαιᾶς ῥήξεως αὐτοῦ,
Ὡς φίλον, ὅστις φίλων ὄρκους λύει;»

Γ'.

«Τί, τλήμων, σ' ἔκτειν' ἔνωρίς τοσοῦτον;
Νὰ εὐτυχῆς μὴ σ' ἔλειπε χρυσός,
Κ' ἐνόμιζες, ὀρῶν ἀπάτης φῶς,
Πρὸς πόνους, λύπας, θέρρακα τὸν πλοῦτον;
Οὐχὶ ποτὲ! μετᾶξῃς καὶ πορφύρας
Δὲν μ' ἔδηξες, δὲν μ' ἐρλεξεν εὐχῆ;
Ὀλίγον φῶς θά μ' ἔκαμ' εὐτυχῆ
Ἡλίου, ζητηθὲν παρὰ τῆς Μοίρας.
Τί μ' ἔλειπε; γωνία γῆς κρυπτῆ,
Σμ κρὰ καλύβη καὶ τινα βιβλία,
Εἰς φίλος, οἶος πρέπει ποιητῆ;
Καὶ μία χεὶρ ἐν πίστει, συμπαθεία,
Ἐκτεινομένη πρὸς μ' ἐν τῇ νυκτί,
Κ' ἐν στήθος νὰ κλινθῶ — καρδιά μία! »
(Ἐκ τῶν τοῦ Sainte Beuve ἐλευθέρως ἐκ τῆς
Γαλλικῆς.)

Φ. Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΗΣ.

3.

Τ Α

ΧΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

Κ Ω Μ Ω Δ Ι Α

ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

(Συνέχεια ἴδε φυλ.δ. ΙΑ' και τέλος.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΚΙΜΩΝ, ΑΜΑΛΙΑ.

ΚΙΜΩΝ (κτυπῶν τὴν θύραν)

"Ε! δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ;

ΑΜΑΛΙΑ (ἔσωθεν)

Τίς εἶναι;

ΚΙΜΩΝ.

"Εγώ.

ΑΜΑΛΙΑ.

Πῶς σὺ ἐδῶ; καὶ τολμᾶς ἀκόμη νὰ ἀτενίζεις πρὸς τὴν οἰκίαν μου; ἐλπίζεις ἀκόμη ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ εἰσέλθῃς; πιστεύεις ὅτι . . .

ΚΙΜΩΝ.

"Ὅχι δὲν θέλω νὰ εἰσέλθω διότι εἶσθε πολὺ ὀργισμένη ἐναντίον μου θέλω μόνον νὰ σᾶς εἶπω δύο λέξεις.

ΑΜΑΛΙΑ.

Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀκούσω. ἀφήσατέ με ἤσυγον καὶ ἐλευθερώσατέ με τῆς ὄψεως προδότου . . . Μὴ μοι εἶπατε λέξιν διότι δὲν σᾶς ἀκούω . . .

ΔΕΑΝΔΡΟΣ (καθ' ἑαυτὸν.)

"Ἦδη ἄς ὑπάγω νὰ πληρωθῶ καὶ ἐπανεργήμενος θὰ τὰ συμφωνήσω μὲ τὴν Ἀμαλίαν μου ὥστε καὶ θὰ τὴν νομφευθῶ καὶ θὰ λάβω τὰς εἴκοσι δύο χιλιάδας δραχμᾶς.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΚΙΜΩΝ (μόνος)

Πόσον δυστυχῆς εἶμαι; ἂν δὲν δυνηθῶ νὰ τῇ δείξω τώρα αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν χάνω τὸ πᾶν διότι ἄμα εἶναι παρὼν ἐκεῖνος τίποτε δὲν γίνεται! "Ἄς ὑπάγω ἂν καὶ στενοχωροῦμαι καὶ μοι φαίνεται ὅτι θὰ σκάσω ἀπὸ τὴν λύπην μου ἄλλ' ἂς ὑπομείνω καὶ ἀπόψε. "Ἄς ἴδωμεν πάλιν. (κτυπᾷ)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΚΙΜΩΝ, ΑΜΑΛΙΑ.

ΑΜΑΛΙΑ (ἀνοίγουσα τὴν θύραν)

Σεὶς ἀκόμη;

ΚΙΜΩΝ.

Ναί, ἀλλὰ μὴν ὀργισθῆτε πάλιν, θέλω μόνον νὰ σᾶς δώσω τὴν ἐπιστολὴν σας.

ΑΜΑΛΙΑ.

Τὴν ἐπιστολὴν μου; πῶς σεὶς τὴν ἔχετε; Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ἀτυχῆς διατρέχει τὸν κόσμον; πῶς ἦλθε πάλιν εἰς τὰς χεῖράς σας; (ἐξέρχεται)

ΚΙΜΩΝ (καθ' ἑαυτὸν.)

"Α! ἀρχίζω πάλιν νὰ λαμβάνω μικρὰν

ἐλπίδα! Δὲν ἤρχισε πλέον τὰς ὕβρεις. Τὴν ἠγάπων, τὴν ἀγαπῶ μὲ ἠγάπα, πιστεύω νὰ μὲ ἀγαπᾷ εἰσέτι διότι ὅταν ἡ γυνὴ ἀκούῃ τινα ἐκφράζοντα τὸν ἔρωτά του εἶναι σημεῖον ὅτι πιστεύει τοὺς λόγους του.

ΑΜΑΛΙΑ.

Προηγούμενως δὲν ἠθέλησα νὰ σᾶς ἀκούσω κἄν, ἤδη δὲ θέλω νὰ μοι ἐξηγήσητε πῶς ἡ ἐπιστολὴ περιῆλθε πάλιν εἰς χεῖράς σας.

ΚΙΜΩΝ.

Πιστεύσατε εἰς ὅτι θὰ σᾶς εἶπω ἰδοὺ τὴν εἶναι ἰδική μου, ἂν δὲ καὶ εἶναι ὅλη μου ἡ ἐλπίς καὶ ἡ εὐτυχία ἐν τούτοις σᾶς τὴν ἀποδίδω ἄμα μοι ὁμολογήσητε ὅτι δὲν θέλετε νὰ τὴν κρατῶ.

ΑΜΑΛΙΑ.

"Ὅχι βέβαιον δὲν θέλω (λαμβάνει τὸ γραμματίον) σεὶς τὸ μεταχειρίσθητε μὲ τρόπον ἀνοίκειον διότι τὴν ἐδώσατε εἰς ἄλλην γυναῖκα.

ΚΙΜΩΝ.

"Ἄλλην γυναῖκα; ἄχ σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν φροντίζω ἂν ὑπάρχῃ ἄλλη γυνὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐκτὸς μιᾶς δηλαδὴ ὑμῶν. ἡ δὲ ἐπιστολὴ εἶναι καθαρὰ, εἶναι δηλαδὴ ὅπως μοι τὴν ἐστείλατε.

ΑΜΑΛΙΑ.

"Ἀλλὰ τέλος, χθὲς σᾶς τὴν ἐστείλα καὶ σήμερον ὁ Δεάνδρος μοι τὴν προσέφερε.

ΚΙΜΩΝ.

"Ὁ Δεάνδρος σᾶς τὴν προσέφερε; ὦ τὸν ἀχρεῖον! καὶ ἐν τούτοις μοι εἶπεν ὅτι σεὶς τῶ τὴν ἐδώκατε τῶρα ἐβεβαιώθη ὅτι μοι τὴν ἐκλεψε.

ΑΜΑΛΙΑ (καθ' ἑαυτὴν.)

Εἶναι πολὺ ἄτιμος ὁ Δεάνδρος. Ἄλλ' ἄρα γε λέγει οὗτος ἀλήθειαν;

ΚΙΜΩΝ.

"Ἀλλὰ δὲν σκέπτεσθε ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν σᾶς ἀγαπῶ, ὅτι δὲν ζῶ εἰμὴ δι' ὑμᾶς, πιστεύετε ὅτι ἤδη θὰ μετεβαλλόμεν; Καλή μου φίλη (ἡ Ἀμαλία τὸν παρατηρεῖ σοβαρῶς) δεσποινίς, πιστεύσατε ὅτι μοι τὴν ἐκλεψαν, θὰ μὲ συγχωρήσητε δὲ διὰ τοῦτο.

ΑΜΑΛΙΑ.

"Ἀλλὰ πῶς εὐρέθη πάλιν εἰς χεῖράς σας; Τίς σᾶς τὴν ἐδῶκε;

ΚΙΜΩΝ.

Ὁ πτωχὸς μὲ κινεῖ εἰς συμπάθειαν
 "Ἀκουσον, Λέανδρε, γνωρίζω κυρίαν τινὰ
 ἣτις ἔχει ἀνάγκην ἐνὸς ὑπηρετοῦ ἂν θέ-
 λῃς σὲ συνιστῶ· θὰ σὲ προτιμήσῃ.

ΑΜΑΛΙΑ.

Ναί! ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι πολὺ πιστὸς ὑ-
 γίαινε, κύριε Λέανδρε, ὁ θεὸς μου κύριος Κ...
 ἀναχωρεῖ διὰ Κέρκυραν ἐντὸς τοῦ ἐρχο-
 μένου μηνὸς ὁ δὲ Κίμων καὶ ἐγὼ θὰ τὸν
 συνοδεύσωμεν. "Ἄν ἔχητε παραγγελίαν
 τινὰ δι' ἐκείνην τὴν πόλιν εὐχάριστως
 θέλωμεν τὴν ἐκτελέσει· "Ἄλλ' ἀναχωροῦσα
 θὰ σοὶ εἶπω τι τὸ ὁποῖον σὲ συμβούλευω
 νὰ ἐνθυμῆσαι καλῶς ὅτι δὲν πρέπει τίς
 ποτὲ νὰ διαταράττῃ δύο ἐραστὰς
 διότι ἐπὶ τέλους συνδιαλλάσσονται πάν-
 τωτε ἐναντίον τῶν κόπων τοῦ διατα-
 ράττοντος αὐτοῦς. Ὑπάγωμεν Κίμων
 (εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν της).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ (μόνος)

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ παρηγορεῖ εἶναι
 ὅτι δὲν διεκινδύνευσα τίποτε ἰδικόν μου
 καὶ κάλλιστα ἠδυνάμην νὰ κερδίσω ξένα.
 (φεύγει).

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν).

A. K. X.